

РЕШЕНИЕ

№ 997

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разгледа дело номер **10460** по описа за **2013** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма] срещу решение от 25.07.2013 г., постановено по НАХД № 22407/2011 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 94 състав. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 00002249/21.07.2011 г., издадено от заместник – кмета на Столична община, с което на [фирма] на основание чл. 123, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 17, ал. 3 ЗМДТ вр. § 21 ПЗРЗМДТ.

В касационната жалба се твърди, че СРС неправилно е потвърдил процесното НП, приемайки, че не са допуснати съществени нарушения в производството пред административнонаказващия орган. Сочи се, че не е ясно за кой имот се отнася декларацията, не са посочени нарушените правни норми, АУАН не е съставен в присъствие на нарушителя, чл. 17 ЗМДТ е бил отменен към момента на деянието. Настоящият съдебен състав е помолен да постанови нов съдебен акт, с който да отмени решението на въззивната инстанция, с което е потвърдено процесното НП.

Ответникът – Столична община, не изпраща представител за участие в производството и не дава становище по предявената жалба.

Представителят на С. градска прокуратура счита жалбата за основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, IV касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е частично основателна.

Обжалваното съдебно решение е допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу Наказателно постановление, издадено от заместник – кмета на Столична община. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. Нарушението е осъществено на 01.07.2010г., чрез бездействие. Съгласно чл. 80, ал.1 т.5 в редакцията му към датата на извършване на нарушението вр. чл. 81, ал.3 НК давностният срок за административно-наказателното преследване изтича на 01.01.2015г.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че Д. М., съдружник в дружеството е подала декларация по чл. 14, ал. 1 ЗМДТ за нежилищен имот, придобит преди 01.01.2010 г. след законоустановения срок (до 30.06.2010 г.) по § 21 от ПЗР на ЗИД на ЗМДТ. Находящият се в [населено място] имот е придобит през 2009г. от дружеството. Актосъставителят, на длъжност старши инспектор в Столична община, е преценил, че посоченият документ е подаден със закъснение от шест месеца и 21 дни. Въз основа на така констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който е издадено и процесното НП.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства.

Въз основа на така събраните доказателства, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Възраженията за допуснати съществени нарушения при издаването на процесното НП са обсъдени подробно от въззивната инстанция, като изложените мотиви напълно се споделят от настоящата инстанция. Не е налице съществено нарушение на правото на защита на наказаното лице, тъй като АУАН е предявен на съдружник в дружеството, в случая явяваща се и дъщеря на управителя.

С изменение на закона от ДВ, бр. 95 от 01.12.2009г., в сила от 01.01.2010г., е въведена нова алинея 2 на чл.17 ЗМДТ, според която се предвижда ново задължение за предприятията във връзка със собствените им жилищни и нежилищни имоти, а именно да подават декларации по чл.14 от ЗМДТ по реда и сроковете, визирани в този текст на закона. Със същото изменение е приет и § 21 ПЗРЗИДЗМДТ, уреждащ хипотезите на заварените случаи на придобити имоти от предприятията, за които до момента не е имало задължение да подават декларации по чл.14 ЗМДТ. За притежаваните нежилищни имоти и за нежилищните имоти, върху които им е

учредено ограничено вещно право на ползване, предприятията подават декларации по чл.14 ЗМДТ в срок до 30 юни 2010г.

Касаторът е бил субект на задължението да подаде такава декларация в посочения срок. Дружеството не е изпълнило това свое задължение, тъй като е подало изискваната декларация на 21.01.2011г. Действително, разпоредбата на чл. 17, ал.3 ЗМДТ е била отменена към датата на издаване на наказателното постановление, но задължението за деклариране на нежилищните имоти не е отпаднало, а е преуредено в чл. 14 ЗМДТ, в редакцията му след 01.07.2011г. . Районният съд обаче неправилно е приел, че размерът на наложената санкция е определен в съответствие с нормата на чл. 27, ал. 1 ЗАНН. Редакцията на чл. 123 ЗМДТ към датата на извършване на нарушението предвижда имуществена санкция в размер от 100 до 1000лв. Административно-наказващият орган очевидно е имал волята да наложи минимално наказание, но не е съобразил, че минималният размер от 500 лв за санкциите е въведен след датата на нарушението – 01-07-2010г. Тази дата не е и посочена изрично в наказателното постановление, но тъй като е свързана с изтичане на законов срок, е определяема.

По изложените съображения, Административен съд София - град намира, че постановеното съдебно решение от районния съд, както и наказателното постановление следва да бъдат изменени.

Водим от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ решение от 25.07.2013 г., постановено по анд № 22407/2011 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), 94 състав.

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 00002249/21.07.2011 г., издадено от заместник – кмета на Столична община, с което на [фирма] на основание чл. 123, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 500 лева, като определя размер на имуществената санкция в размер на 100 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.